

Oli ühel laadapäeval, kui palju noori mehi kokku olivad tulnud. Seal astusivad kaks wanaeite ühte trahterisse ja suur pudeli täis esimese numre proowi „karakast“ oli põlle all peidus, mis wist Rõksu Kadri piust läbi käinud ja sortitud oli.

Seal hakkas nüid pudeli eidede helduse läbi iga noore mehe alumise moka peal „karukamme“ kaawatama, kus juures eidede jutt nagu tatraveški jooksis. Noh, teada muidugi, et seesugust märjulest ära ei põlatud, ja pealegi weel lahkest südamest pakuti ja ilma hinnata anti.

Mehed rüipasid ja tänasid, kuni pudeli põhi paisma hakkas, sest karakas maitseis wäga magus siirupiga.

Wiimaks pakuti ka ühe noore mehele, kes seniajani üksipäini nurkas istus ja kõi seda nalja pealt waatas ja mõtlema jäi, mis see tembutamine õigeti tähendama pidi? — Kui pudeli wastu oli wõtnud, waatas ta sinna siisse, ja omaks ehmatuseks nägi ta hulk musti karwu pudeli põhjas, wiina sees keerlewad.

Nüid aimas noor mees kohe, mis see tembutamine tähendas. See oli ju armastusele nõidumise rohi! Ruttu andis ta pudeli ühe oma kõrwal istuja külamehe kätte, kes sellest midagi ei teadnud, mis noormees oli näinud ja pani rõõmuga pudeli suu juurde ja rüipas tubli suutäie, nii et wiin kõige karwatuuga suhu tuli, mida mees, pudelit käest maha wisates suust wälja sülitas ja kiruma hakkas: „Suhat ja tuline pirakas! sihukest nõiasolki antakse minule juua! Ptüi!“

Ruttu ja suure hirmuga ümber waadates, waigistasiwad ja wabandasiwad eided külamehele ära, et see wist kogemata ja ettewaatamata wiisil tulnud olla, ja lasti temale trahterist pool kortert puhast spiiritust anda, et ta mitte suurt kára ei teeks; sest mõned hakkasiwad juba küsima, mis külamehel wiga ja mikspärast pudeli katti wiskanud, mida neile wastuseks anti, et pudel olewat kogemata käest maha kukkunud ja katti läinud, ning et mees sellepärast nüid kiruda. Külamees rüipas spiirituse ära ja ei teinud suu-